

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. april 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1242
Dok.: JST40070

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 763 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. marts 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karen Hækkerup (S).

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 763 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes forklare, hvorfor bøden ved udeblivelsesdomme ofte bliver af samme størrelse som den oprindelige bøde på trods af, at der spildes skatte kroner på at lade involverede myndighedspersoner vente forgæves?”

Svar:

Justitsministeren har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”De almindelige regler om straffens fastsættelse fremgår af straffelovens §§ 80-83.

Straffelovens § 80 angiver de hovedhensyn, som skal indgå i straffastsættelsen. Ved straffens fastsættelse skal der under hensyntagen til ensartethed i retsanvendelsen lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden. Ved vurderingen af lovovertrædelsens grovhed skal der tages hensyn til den med lovovertrædelsen forbundne skade, fare og krænkelse samt til, hvad gerningsmanden indså eller burde have indset herom. Ved vurderingen af oplysninger om gerningsmanden skal der tages hensyn til dennes almindelige personlige og sociale forhold, dennes forhold før og efter gerningen samt dennes bevæggrunde til gerningen.

Straffelovens §§ 81-82 angiver en række forhold, som ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som henholdsvis skærpende og formildende omstændigheder. Efter § 81 skal det f.eks. i almindelighed indgå som en skærpende omstændighed ved straffens fastsættelse, hvis gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen, hvis gerningen er udført af flere i forening, eller hvis gerningen er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

Som det fremgår, skal der ved fastsættelse af straffen, herunder bødestrafen, for en given lovovertrædelse tages hensyn til at sikre ensartethed i retsanvendelsen, og straffen fastsættes ud fra en konkret vurdering af lovovertrædelsens karakter og grovhed samt oplysninger om gerningsmandens forhold, jf. straffelovens § 80.

Det forhold, at en tiltalt måtte udeblive fra hovedforhandlingen i straffesagen, indgår hverken efter straffelovens §§ 80-82 eller efter retspraksis som en skærpende omstændighed ved straffens fastsættelse. Noget sådant ville efter min opfattelse i øvrigt ikke være i overensstemmelse med almindelige strafudmålingsprincipper, idet den tiltaltes eventuelle udebli-

velse under straffesagens behandling ikke har betydning for vurderingen af grovheden og karakteren af den pågældende lovovertrædelse. I givet fald ville den samme lovovertrædelse således blive straffet forskelligt, afhængig af om den tiltalte møder frem til hovedforhandlingen eller ej, hvilket efter min opfattelse ikke ville være i overensstemmelse med det ovenfor anførte hensyn til at sikre ensartethed i retsanvendelsen, jf. straffelovens § 80.

Det kan tilføjes, at efter retsplejelovens § 897, stk. 1, kan retten i sager, hvor der alene bliver tale om at idømme en bødestraf, behandle sagen, som om den tiltalte tilstår det pågældende forhold, hvis han eller hun udebliver fra retsmødet uden oplyst lovligt forfald (dvs. afsige en såkaldt udeblivelsesdom). Retten berammer i almindelighed et større antal af disse (mindre) bødesager til behandling i samme retsmøde, idet der erfaringsmæssigt er en del af de tiltalte, som udebliver fra retsmødet, og man forsøger således at begrænse unødigt ventetid for retten og anklagemyndigheden.

Det bemærkes endvidere, at det følger af retsplejelovens § 1008, at en sigtet, der findes skyldig, er pligtig til at erstatte det offentlige de nødvendige udgifter, som er medgået til sagens behandling. Disse sagsomkostninger omfatter i praksis navnlig den pågældendes udgifter til en eventuel forsvarer, som dog typisk ikke vil være beskikket i bødesager, som afgøres med en udeblivelsesdom.”

Justitsministeriet kan henholde sig til det, der er anført af Rigsadvokaten.